

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Είκοσι Εννέα

Το Συμπόσιο του Βαλτάσαρ και η Προφητική Ώρα: Αποκάλυψη του Νόμου της Κυριακής, της Πτώσεως της Βαβυλώνας και της Τελικής Κρίσεως

Jeff Pippenger
2023-12-24

Το συμπόσιο του Βαλτάσαρ προσδιορίζει την «ώρα» του νόμου της Κυριακής, αλλά θέτει την έμφαση επάνω στην κρίση του Ρεπουμπλικανικού κέρατος. Η χρυσή εικόνα του Ναβουχοδονόσορ στο τρίτο κεφάλαιο του Δανιήλ τοποθετεί την ίδια ιστορία στο πλαίσιο του πιστού λαού του Θεού, ο οποίος τότε υψώνεται ως σημείο. Το έκτο κεφάλαιο του Δανιήλ πραγματεύεται την ίδια γραμμή, αλλά εξετάζει τον ρόλο του Προτεσταντικού κέρατος. Ο Βαλτάσαρ εκπροσωπεί το «κράτος», και κάλεσε χίλιους από τους «άρχοντες» του.

Ο βασιλεύς Βαλτάσαρ ἔκαμε μέγα συμπόσιον εἰς χιλίους ἀπὸ τοὺς μεγιστᾶνάς του, καὶ ἔπινε οἶνον ἐνώπιον τῶν χιλίων. Καὶ ὁ Βαλτάσαρ, ἐνῶ ἐγεύετο τὸν οἶνον, προσέταξε νὰ φέρουν τὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ σκεύη, τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ναβουχοδονόσορ εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν ναὸν ποῦ ἦταν ἐν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ πίνουν ἀπ’ αὐτὰ ὁ βασιλεύς, οἱ ἄρχοντές του, αἱ γυναῖκές του καὶ αἱ παλλακίδες του. Τότε ἔφεραν τὰ χρυσᾶ σκεύη, τὰ ὁποῖα εἶχαν ληφθῆ ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὁ βασιλεύς, οἱ ἄρχοντές του, αἱ γυναῖκές του καὶ αἱ παλλακίδες του ἔπινον ἀπ’ αὐτά. Ἔπιναν οἶνον καὶ ἐδοξολογοῦσαν τοὺς θεοὺς τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἀργύρου, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ σιδήρου, τοῦ ξύλου καὶ τοῦ λίθου. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐξῆλθαν δάκτυλοι χειρὸς ἀνθρώπου καὶ ἔγραφαν ἀπέναντι τοῦ λυχνοστασίου, ἐπάνω εἰς τὸν ἀσβέστην τοῦ τοίχου τοῦ βασιλικοῦ παλατίου· καὶ ὁ βασιλεύς εἶδε τὸ μέρος τῆς χειρὸς ποῦ ἔγραφε.
Δανιήλ 5:1–5.

Ο αριθμός «δέκα» αντιπροσωπεύει τον δράκοντα, και το εκατό, και το χίλια είναι απλώς μεγέθυνση του ίδιου συμβόλου. Στο έκτο κεφάλαιο, εκατόν είκοσι προωθούν τον δόλιο νόμο, και το εκατόν είκοσι είναι σύμβολο για ιερείς. Λαμβάνοντας υπ’ όψιν το «γραμμή επί γραμμής», το συμπόσιο του Βαλτάσαρ απεικονίζει την κρίση επί μιας διεφθαρμένης κρατικής εξουσίας και την κρίση επί μιας διεφθαρμένης εκκλησιαστικής εξουσίας. Ο Βαλτάσαρ ήταν μεθυσμένος από τον βαβυλωνιακό οίνο, και κατόπιν αποφάσισε να βεβηλώσει τα ιερά σκεύη του ναού του Θεού στην Ιερουσαλήμ.

«Ο προφήτης λέγει: “Εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα μεγάλην ἐξουσίαν· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ. Καὶ ἔκραξε δυνατὰ μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς, λέγων, Ἔπεσεν, ἔπεσεν ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων” (Αποκάλυψη 18:1, 2). Αὐτὸ εἶναι τὸ ἴδιο μήνυμα ποῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν δεῦτερον ἄγγελον. Ἔπεσε ἡ Βαβυλὼν, “διότι ἐπότισε πάντα τὰ ἔθνη ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς” (Αποκάλυψη 14:8). Τί εἶναι αὐτὸς ὁ οἶνος;—Οἱ ψευδεῖς αὐτῆς διδασκαλίαις. Ἔδωκε εἰς τὸν κόσμον ψευδὲς σάββατον ἀντὶ τοῦ Σαββάτου τῆς τετάρτης ἐντολῆς, καὶ ἐπανελάβε τὸ ψεῦδος ποῦ ὁ Σατανᾶς πρῶτος εἶπε εἰς τὴν Εὐάν ἐν τῇ Ἑδέμ—τὴ φυσικὴ ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Πολλὰ συγγενῆ σφάλματα διέσπειρε πλατέως καὶ μακράν, “διδάσκοντες ὡς διδασκαλίαις ἐντάλματα ἀνθρώπων” (Ματθαῖος 15:9).» Selected Messages, βιβλίο 2, 118.

Ο οίνος που έπινε ο Βαλτάσαρ ήταν το ειδωλολατρικό σάββατο του παπισμού, διότι το συμπόσιο παρίστανε την προφητική «ώρα» του νόμου της Κυριακής. Τα σκεύη του αγιαστηρίου που έφερε στην αίθουσα του συμποσίου παρίσταναν όχι μόνο εξέγερση κατά του Θεού, αλλά και τα ιερά σκεύη παριστάνουν επίσης τον λαό του Θεού, διότι το κυριολεκτικό παριστάνει το πνευματικό, και οι άνθρωποι είναι σκεύη.

Όμως τὸ θεμέλιον τοῦ Θεοῦ μένει ἀσάλευτον, ἔχον τοῦτον τὸν σφραγίδα: Ὁ Κύριος γνωρίζει τοὺς ὄντας αὐτοῦ. Καί: Ἄς ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν ἀδικίαν πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Ἐν δὲ μεγάλη οἰκία δὲν ὑπάρχουν μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ πήλινα· καὶ ἄλλα μὲν εἰς τιμὴν, ἄλλα δὲ εἰς ἀτιμίαν. Ἐὰν λοιπὸν τις καθάρισι ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, θὰ εἶναι σκεῦος εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον, εὐχρηστον διὰ τὸν δεσπότην, ἡτοιμασμένον διὰ πᾶν ἔργον ἀγαθόν. Β΄ Τιμόθεον 2:19–21.

Εν μέσω της βεβηλώσεως του λαού του Θεού διά της επιβεβλημένης κυριακάτικης λατρείας, η πύρινη γραφή προαναγγέλλει την καταδίκη του Βαλτάσαρ.

Κατ' ἐκείνην αὐτὴν τὴν ὥραν ἐφάνησαν δάκτυλοι χειρὸς ἀνθρώπου καὶ ἔγραφαν ἀπέναντι τοῦ λυχνοστάτου ἐπὶ τοῦ κονιάματος τοῦ τοίχου τοῦ βασιλικῆς παλατίου· καὶ ὁ βασιλεὺς ἔβλεπε τὸ μέρος τῆς χειρὸς ποὺ ἔγραφε. Τότε ἀλλοιώθηκε ἡ ὄψη τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ διαλογισμοὶ αὐτοῦ τὸν ἐτάραξαν, ὥστε λύθησαν οἱ ἄρθρωσις τῶν ὀσφύων αὐτοῦ, καὶ τὰ γόνατά του προσέκρουαν τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο. Ὁ βασιλεὺς ἐφώνησε δυνατὰ νὰ φέρουν μέσα τοὺς ἀστρολόγους, τοὺς Χαλδαίους καὶ τοὺς μάντις. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλάλησε καὶ εἶπε πρὸς τοὺς σοφοὺς τῆς Βαβυλῶνος: Ὅποιος ἀναγνώσει αὐτὴν τὴν γραφὴν καὶ μοι φανερώσει τὴν ἐρμηνείαν αὐτῆς, θὰ ἐνδυθῆι πορφύρα, καὶ θὰ ἔχει χρυσὴ ἄλυσιν περὶ τὸν τράχηλόν του, καὶ θὰ εἶναι τρίτος ἄρχων ἐν τῷ βασιλείῳ. Δανιήλ 5:5–7.

Ιστορικῶς, το χωρίο νοεῖται ὡς δηλωτικὸ ὅτι ὁ πατέρας τοῦ Βαλτάσαρ εἶχε παραχωρήσει στὸν Βαλτάσαρ τὸν πολιτικὸ θρόνον, καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀνώτατος τίτλος ποὺ μπορούσε ὁ υἱὸς του νὰ προσφέρει γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῆς γραφῆς ἦταν ἡ θέση τοῦ τρίτου ἀρχοντος. Ἐνόψει τοῦ νόμου τῆς Κυριακῆς στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ πολιτικὴ ηγεσία θὰ βρίσκεται σὲ υποτελὴ θέση ἐναντι τῆς θρησκευτικῆς ηγεσίας, ἡ ὁποία θὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν εἰσαγωγή μιᾶς νέας μορφῆς λατρείας. Ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου ἀντιπροσωπεύει τὸν συνδυασμὸ ἐκκλησίας καὶ κράτους, με τὴν ἐκκλησία νὰ ἐλέγχει τὴ σχέση, καὶ κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς ὁ Βαλτάσαρ ἦταν ὁ πολιτικὸς βασιλιάς, συμβολίζοντας ἔτσι τὸ κράτος, ἀλλὰ ἦταν μόνον ὁ δεῦτερος στὴν ἐξουσία ὑπὸ τὴ θρησκευτικὴ αυθεντία τοῦ πατέρα του. Τὸ καλύτερο ποὺ μπορούσε νὰ προσφέρει στὸν Δανιήλ ἦταν νὰ γίνῃ τρίτος.

«Ὅταν ἡ ἀρχαία ἐκκλησία διεφθάρη, ἐπειδὴ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν ἀπλότητα τοῦ ευαγγελίου καὶ δέχθηκε εἰδωλολατρικὲς τελετὲς καὶ ἔθιμα, ἔχασε τὸ Πνεῦμα καὶ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ· καὶ, προκειμένου νὰ ἐλέγχει τὶς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ, ἐπεζήτησε τὴν υποστήριξη τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ παπισμὸς, μιᾶ ἐκκλησία ποὺ ἤλεγχε τὴν ἐξουσία τοῦ κράτους καὶ τὴν χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν προώθηση τῶν δικῶν τῆς σκοπῶν, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν τιμωρία τῆς “αἵρεσης”. Γιὰ νὰ σχηματίσουν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἡ θρησκευτικὴ ἐξουσία πρέπει νὰ ἐλέγξει σὲ τέτοιο βαθμὸ τὴν πολιτικὴ κυβέρνησι, ὥστε καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ κράτους νὰ χρησιμοποιηθεῖ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῶν δικῶν τῆς σκοπῶν...»

«Η επιβολή της τηρήσεως της Κυριακής εκ μέρους των Προτεσταντικών εκκλησιών είναι επιβολή της λατρείας του παπισμού — του θηρίου. Εκείνοι οι οποίοι, κατανοώντας τις αξιώσεις της τετάρτης εντολής, επιλέγουν να τηρούν το ψευδές αντί του αληθινού Σαββάτου, αποδίδουν έτσι τιμή σε εκείνη τη δύναμη από την οποία και μόνον αυτό επιτάσσεται. Αλλ' εν αυτή τη πράξει της επιβολής ενός θρησκευτικού καθήκοντος διά της κοσμικής εξουσίας, οι εκκλησίες θα σχημάτιζαν οι ίδιες μια εικόνα προς το θηρίο· ως εκ τούτου, η επιβολή της τηρήσεως της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες θα ήταν επιβολή της λατρείας του θηρίου και της εικόνας αυτού.» *The Great Controversy*, 443, 448, 449.

Μέσα σε μια κρίση αποκαλύπτεται ο χαρακτήρας, και το μυστηριώδες μήνυμα επάνω στον τοίχο προκάλεσε μια κρίση στην εμπειρία του Βαλτάσαρ και σήμανε το τέλος του βασιλείου του, συμβολίζοντας έτσι το τέλος του βασιλείου του θηρίου της γης. Ο Βαλτάσαρ πέθανε εκείνη ακριβώς τη νύχτα, εκπροσωπώντας τον νόμο της Κυριακής, όταν οι Ηνωμένες Πολιτείες ανατρέπονται ως το έκτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας κατά τον νόμο της Κυριακής, αλλά οι Ηνωμένες Πολιτείες μεταβαίνουν αμέσως στον πρωτεύοντα βασιλιά των δέκα βασιλέων. Οι δέκα βασιλείς είναι το έβδομο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, και συμφωνούν αμέσως να δώσουν το έβδομο βασίλειό τους στο θηρίο.

Διότι ὁ Θεὸς ἔβαλε εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν νὰ ἐκτελέσωσι τὸ θέλημά του, καὶ νὰ συμφωνήσωσι, καὶ νὰ δώσωσι τὴν βασιλείαν αὐτῶν εἰς τὸ θηρίον, ἕως οὗ πληρωθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ. *Αποκάλυψις 17:17.*

Οι τελικές κινήσεις είναι ταχείες, και η μετάβαση από το έκτο βασίλειο στο έβδομο, και έπειτα στο όγδοο είναι ταχεία, διότι τότε ο κόσμος βρίσκεται σε μεγάλη κρίση. Η ανατροπή του θηρίου της γης προκαλεί φόβο στον Βαλτάσαρ, και ως ο πρώτος βασιλιάς των δέκα βασιλέων, αντιπροσωπεύει τον φόβο που θα βιώσουν όλοι οι βασιλείς της γης κατά την ανατροπή των Ηνωμένων Πολιτειών. Στην Αποκάλυψη, κεφάλαιο ένδεκα, η «ώρα» κατά την οποία η γραφή εμφανίζεται επάνω στον τοίχο, είναι η «ώρα» του μεγάλου σεισμού. Σε εκείνο το σημείο επισημαίνονται τρία σύμβολα του Ισλάμ, και το Ισλάμ είναι εκείνο που προκαλεί φόβο στους βασιλείς κατά τις έσχατες ημέρες.

Διότι, ἰδοῦ, οἱ βασιλεῖς συνήχθησαν, διήλθον ὁμοῦ. Εἶδον, καὶ οὕτως εθαύμασαν· εταράχθησαν, καὶ ἐσπευσαν νὰ φύγωσιν. Φόβος κατέλαβεν αὐτοὺς ἐκεῖ, καὶ πόνος, ὡς γυναικὸς τικτούσης. Συντρίβεις τὰ πλοῖα τῆς Θαρσεῖς με ἄνεμον ἀνατολικόν. Καθὼς ἠκούσαμεν, οὕτως εἶδομεν ἐν τῇ πόλει τοῦ Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐν τῇ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὁ Θεὸς θέλει στερεώσῃ αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα. *Διάψαλμα. Ψαλμός 48:4–8.*

Οἱ ἄρχοντες, ἢ βασιλεῖς, ἦσαν συναγμένοι στο συμπόσιο τοῦ Βαλτάσαρ, πίνοντες τὸν οἶνον τῆς Βαβυλώνης καὶ μεταχειριζόμενοι καὶ ατενίζοντες τὰ ἱερά σκεύη τοῦ ἁγιαστηρίου τοῦ Θεοῦ, ὅταν φόβος τοὺς κατέλαβε, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ Βαλτάσαρ ὅταν ἡ γραφή ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ὁ φόβος τοῦ Βαλτάσαρ ἦρξαστο μίας κλιμακουμένης φοβέρας, ἡ ὁποία παριστάνεται ὡς γυνὴ ὠδίνουσα, καὶ ἡ «ώρα» τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου τῆς Αποκαλύψεως ὁδηγεῖ στο δωδέκατο κεφάλαιο, ὅπου τὸ σημεῖον παριστάνεται ὡς γυνὴ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ. Ἡ πρώτη ὠδὴν ἔχει ἡ γραφή ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς αἰθούσης τοῦ συμποσίου. Ὁ φόβος προκαλεῖται ἀπὸ τὸν «ἀνατολικόν ἄνεμον» τοῦ Ισλάμ, «ὅστις συντρίβεις τὰ πλοῖα τῆς Θαρσεῖς».

Στην αίθουσα του συμποσίου του Βαλτάσαρ, «χίλιοι άρχοντες» καταναλώνουν τον οίνο της Βαβυλώνας, ο οποίος αντιπροσωπεύει την επιβολή της Κυριακής. Εκείνον τον καιρό, η ορχήστρα του Ναβουχοδονόσορος αρχίζει να παίζει τη μουσική, καθώς ο Βαλτάσαρ διατάσσει να φέρουν μέσα τα σκεύη του αγιαστηρίου. Η πόρνη της Τύρου αρχίζει να άδει, και ο αποστάτης Ισραήλ αρχίζει να χορεύει γύρω από το χρυσό είδωλο του Ναβουχοδονόσορος. Αλλά το συμπόσιο διακόπτεται βιαίως από τον «ανατολικό άνεμο», ο οποίος είναι το «τρίτο αλλοίμονο» που έρχεται ταχέως, και είναι η «έβδομη σάλπιγγα». Όταν το Ισλάμ διακόπτει βιαίως το συμπόσιο, «τα έθνη ωργίσθησαν». Ωργίσθησαν, διότι τότε τα πλοία της Θαρσείς, το σύμβολο της οικονομικής δομής του πλανήτη γη, βυθίζονται εν μέσω της θαλάσσης.

Η Θαρσείς ήτο έμπορός σου εξαιτίας του πλήθους παντός είδους πλούτου· με άργυρον, σίδηρον, κασσίτερον και μόλυβδον ενεπορεύοντο εις τας αγοράς σου. Ο Ιαυάν, ο Θουβάλ και ο Μεσέχ, αυτοί ήσαν οι έμποροί σου· ενεπορεύοντο εις την αγοράν σου ψυχάς ανθρώπων και σκεύη χαλκού. Οι εκ του οίκου του Θογαρμά ενεπορεύοντο εις τας αγοράς σου ίππους και ιππείς και ημιόνους. Οι άνδρες της Δεδάν ήσαν οι έμποροί σου· πολλάί νήσοι ήσαν το εμπόριον της χειρός σου· σου έφερνον ως δώρον κέρατα ελεφαντίνης και έβενον. Η Συρία ήτο έμπορός σου εξαιτίας του πλήθους των κατασκευασμάτων σου· ενεπορεύοντο εις τας αγοράς σου σμαράγδια, πορφύραν και κεντήματα, και βύσσινον λινόν, και κοράλλιον, και αγάτην. Ο Ιούδας και η γη του Ισραήλ, αυτοί ήσαν οι έμποροί σου· ενεπορεύοντο εις την αγοράν σου σίτον της Μιννίθ, και Πάνναγ, και μέλι, και έλαιον, και βάλσαμον. Η Δαμασκός ήτο έμπορός σου διά το πλήθος των κατασκευασμάτων σου, διά το πλήθος παντός πλούτου· με οίνον της Χελβόν και λευκόν μαλλίον. Ο Δαν επίσης και ο Ιαυάν, περιερχόμενοι, ενεπορεύοντο εις τας αγοράς σου· λαμπρόν σίδηρον, κασσία και κάλαμος ήσαν εις την αγοράν σου. Η Δεδάν ήτο έμπορός σου εις πολυτίμους στολάς διά άρματα. Η Αραβία και πάντες οι άρχοντες του Κηδάρ ενεπορεύοντο μετά σου με αρνία και κριούς και τράγους· εις ταύτα ήσαν οι έμποροί σου. Οι έμποροι της Σεβά και της Ρααμά, αυτοί ήσαν οι έμποροί σου· ενεπορεύοντο εις τας αγοράς σου με τα εκλεκτότερα πάντων των αρωμάτων, και με πάντας τους πολυτίμους λίθους, και χρυσόν. Ο Χαράν και η Καννή και η Εδέμ, οι έμποροι της Σεβά, της Ασσούρ και της Χιλμάδ, ήσαν οι έμποροί σου. Αυτοί ήσαν οι έμποροί σου εις παν είδος πραγμάτων, εις κυανά ενδύματα και κεντήματα, και εις κιβώτια πολυτελών ενδυμάτων, δεδεμένα με σχοινία και κατασκευασμένα από κέδρον, μεταξύ των εμπορευμάτων σου. Τα πλοία της Θαρσείς έψαλλον περί σου εις την αγοράν σου· και ήσουν πλήρης, και κατέστης υπερβαλλόντως ένδοξος εν μέσω των θαλασσών. Οι κωπηλάται σου σε έφεραν εις μεγάλα ύδατα· ο ανατολικός άνεμος σε συνέτριπεν εν μέσω των θαλασσών. Ο πλούτος σου, και αι αγοραί σου, τα εμπορεύματά σου, οι ναύται σου και οι κυβερνήται σου, οι καλαφάται σου, και οι πραγματευταί των εμπορευμάτων σου, και πάντες οι άνδρες του πολέμου σου, οι ευρισκόμενοι εντός σου, και άπασα η συνοδεία σου η εν μέσω σου, θέλουσι πέσει εις το μέσον των θαλασσών εν τη ημέρα της πτώσεώς σου. Ιεζεκιήλ 27:12–26.

Τα «πλοία της Θαρσείς» αποτελούν το σύμβολο της οικονομικής δομής του πλανήτη γη, και βυθίζονται στο μέσον της θαλάσσης από τον «ανατολικό άνεμο». Ο Ιεζεκιήλ μάς πληροφορεί ότι αυτό λαμβάνει χώρα κατά την «ημέρα της καταστροφής σου», και το θέμα του εικοστού εβδόμου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ είναι ο θρήνος για την Τύρο.

Και ήλθε πάλιν προς εμέ ο λόγος του Κυρίου, λέγων· Τώρα, υιέ ανθρώπου, λάβε θρήνον περι της Τύρου· και ειπέ προς την Τύρον· Ω συ, η κειμένη εις την είσοδον της θαλάσσης, η εμπορευομένη με τους λαούς προς πολλές νήσους, ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ω Τύρος, συ είπας, Εγώ είμαι τελεία εις κάλλος. Ιεζεκιήλ 27:1–3.

Η ημέρα της καταστροφής της Τύρου αποτελεί το θέμα του θρήνου. Η ημέρα της καταστροφής της Τύρου είναι ο νόμος της Κυριακής, διότι η Τύρος είναι σύμβολο του παπισμού, του οποίου η κρίση αρχίζει κατά την «ώρα» κατά την οποία η δεύτερη φωνή του δέκατου όγδοου κεφαλαίου της Αποκάλυψης αρχίζει να καλεί τους ανθρώπους να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα.

Και ήκουσα άλλην φωνήν εκ του ουρανού, λέγουσαν· Εξέλθετε εξ αυτής, λαέ μου, διά να μη γείνητε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής, και διά να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής· διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τας ανομίας αυτής. Απόδοτε εις αυτήν καθώς και αυτή απέδωκεν εις εσάς, και διπλασιάσατε εις αυτήν διπλά κατά τα έργα αυτής· εν τω ποτηρίω το οποίον εγέμισεν, γεμίσατε εις αυτήν διπλούν. Όσον εδόξασε τον εαυτόν αυτής και έζησεν εν τρυφή, τοσούτον δότε εις αυτήν βασανισμόν και πένθος· διότι λέγει εν τη καρδιά αυτής, Κάθημαι βασίλισσα, και χήρα δεν είμαι, και πένθος δεν θέλω ιδεί. Διά τούτο, εν μία ημέρα θέλουσιν έλθει αι πληγαί αυτής, θάνατος και πένθος και πείνα· και θέλει κατακαυθή ολοτελώς εν πυρί· διότι ισχυρός είναι Κύριος ο Θεός ο κρίνων αυτήν. Και οι βασιλείς της γης, οι πορνεύσαντες και ζήσαντες εν τρυφή μετ' αυτής, θέλουσι κλαύσει και θρηνήσει δι' αυτήν, όταν βλέπωσι τον καπνόν της πυρπολήσεως αυτής, ιστάμενοι από μακρόθεν διά τον φόβον του βασανισμού αυτής, λέγοντες· Ουαί, ουαί, η πόλις η μεγάλη Βαβυλών, η πόλις η ισχυρά! διότι εν μία ώρα ήλθεν η κρίσις σου. Και οι έμποροι της γης θέλουσι κλαύσει και πενήσει δι' αυτήν· διότι ουδείς αγοράζει πλέον τα εμπορεύματα αυτών. Αποκάλυψις 18:4–11.

Η λέξη που χρησιμοποιείται πέντε φορές ως «ώρα» στο βιβλίο του Δανιήλ αντιπροσωπεύει πάντοτε κάποιο είδος κρίσεως. Το είδος της κρίσεως καθορίζεται από τα συμφραζόμενα του χωρίου όπου χρησιμοποιείται. Στο τέταρτο κεφάλαιο του Δανιήλ, η λέξη «ώρα» χρησιμοποιείται πρώτον για να αναγγείλει την επερχόμενη κρίση, είτε επρόκειτο για την ανακριτική κρίση που άρχισε στις 22 Οκτωβρίου 1844 είτε για την εκτελεστική κρίση που αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής. Και στις δύο περιπτώσεις, η ανακριτική ή η εκτελεστική κρίση είναι προοδευτικές. Η εκτελεστική κρίση του παπισμού αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αυτό σηματοδοτεί την «ώρα» κατά την οποία αρχίζει η εκτελεστική κρίση του παπισμού, και εκείνη η «ώρα» είναι η «ώρα» του μεγάλου σεισμού της Αποκαλύψεως ένδεκα, όταν οι δύο μάρτυρες, οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τον Σεδράχ, τον Μισάχ και τον Αβδέ-Νεγώ, ρίπτονται μέσα στην κάμινω ως το λάβαρο που υψώνεται ως το ισχυρό στράτευμα του Ιεζεκιήλ. Εκείνη η «ώρα» είναι όταν η γραφή εμφανίζεται επάνω στον τοίχο του Βαλτάσαρ.

Τα «πλοία της Θαρσεΐς», τα οποία αντιπροσωπεύουν τη δομή των οικονομικών γραμμών ανεφοδιασμού του πλανήτη γη, βυθίζονται τότε στο μέσον των θαλασσών, και αυτό προκαλεί φόβο στους εμπόρους και στους βασιλείς της γης, όπως απεικονίζεται από τον Βαλτάσαρ.

Στην Αποκάλυψη ένδεκα, η «ώρα» είναι όταν το «τρίτο Ουαί» του Ισλάμ έρχεται ταχέως, και η Έβδομη Σάλπιγγα ηχεί, και τα έθνη εξοργίζονται. Και τα τρία αυτά σύμβολα υποδεικνύουν το

Ισλάμ ως το προνοιακό εργαλείο που χρησιμοποιεί ο Κύριος για να επιτελέσει τη θανάτωση του Βαλτάσαρ ακριβώς κατά την ίδια εκείνη «ώρα». Ο Βαλτάσαρ θανατώθηκε από εχθρούς που εισήλθαν κρυφά στο βασιλείο του μέσω των πυλών που είχαν αμελώς αφεθεί ανοικτές, ακριβώς όπως το συνοριακό τείχος μεταξύ του Μεξικού και των Ηνωμένων Πολιτειών έχει αμελώς αφεθεί ανοικτό, καθώς πλησιάζει η «ώρα» του «μεγάλου σεισμού».

Η ίαση της θανατηφόρου πληγής του παπισμού εκτίθεται στους τελευταίους έξι στίχους του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ. Στους στίχους αυτούς προσδιορίζονται τρία εμπόδια, τα οποία υπερνικούνται καθώς ιάται η θανατηφόρος πληγή του παπισμού. Ο Βασιλεύς του Βορρά πάντοτε κατακτά τρία εμπόδια στην πορεία του προς την υπέρτατη εξουσία, και πάντοτε με την εξής σειρά: πρώτον τον εχθρό του, δεύτερον τον σύμμαχό του, και έπειτα τέλος το θύμα του. Ο πρώτος που κατακτήθηκε ήταν ο Βασιλεύς του Νότου, ο οποίος αντιπροσώπευε τη Σοβιετική Ένωση, τον τελευταίο εχθρό της Ρώμης, η οποία παραμερίστηκε το 1989. Το δεύτερο εμπόδιο είναι η ένδοξη γη, η οποία είναι ο σύμμαχος της Ρώμης που κατέκτησε για λογαριασμό της τη Σοβιετική Ένωση, οι Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες κατακτώνται κατά την «ώρα» που τώρα εξετάζουμε. Κατόπιν, το τρίτο εμπόδιο, που παριστάνεται ως Αίγυπτος, αντιπροσωπεύει τον καιρό κατά τον οποίο ο παπισμός αποκτά τον έλεγχο του θύματός του, των Ηνωμένων Εθνών.

Το 1989, όταν έλαβε χώρα η αποσφράγιση εκείνων των εδαφίων και ακολούθησε αύξηση της γνώσεως σχετικά με αυτά, αναγνωρίστηκε ότι η ειδωλολατρική Ρώμη, η παπική Ρώμη και κατόπιν η σύγχρονη Ρώμη (η οποία παρουσιάζεται ως ο Βασιλεύς του Βορρά στα τελευταία έξι εδάφια του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ), έπρεπε καθεμία να υπερνικήσει τρία γεωγραφικά εμπόδια προτού εδραιωθεί ως βασίλειο. Για την ειδωλολατρική Ρώμη, τα τρία αυτά εμπόδια παριστάνονταν ως τρεις κατευθύνσεις.

Και από έναν από αυτούς εξήλθε ένα μικρό κέρασ, το οποίο αυξήθηκε υπερβολικά προς τον νότο, και προς την ανατολή, και προς την ένδοξη γη. Δανιήλ 8:9.

Διότι για την παπική Ρώμη ήσαν τρία κέρατα που έπρεπε να εκριζωθούν.

Παρατηρούσα τα κέρατα, και ιδού, ανέβηκε ανάμεσά τους ένα άλλο μικρό κέρασ, ενώπιον του οποίου τρία από τα πρώτα κέρατα ξεριζώθηκαν· και ιδού, στο κέρασ αυτό υπήρχαν μάτια σαν μάτια ανθρώπου και στόμα που λαλούσε μεγάλα πράγματα. Δανιήλ 7:8.

Για τη σύγχρονη Ρώμη (τον βασιλιά του βορρά), η οποία απεικονίζεται στα τελευταία έξι εδάφια του Δανιήλ ένδεκα, τα τρία εμπόδια ήταν ο βασιλιάς του νότου, η ένδοξη γη και η Αίγυπτος. Όπως στην ειδωλολατρική Ρώμη και στην παπική Ρώμη, τα τρία εμπόδια αντιπροσώπευαν γεωγραφικά εμπόδια. Η σύγχρονη Ρώμη, η οποία παρουσιάζεται ως ο βασιλιάς του βορρά στα τελευταία έξι εδάφια του Δανιήλ ένδεκα, χρειαζόταν να υπερνικήσει τρία «τείχη», και με το πρώτο τείχος υπήρχε ένα φιλοσοφικό «τείχος» που αφαιρέθηκε την ίδια στιγμή που αφαιρέθηκε ένα κυριολεκτικό τείχος. Το 1989, όταν ο βασιλιάς του βορρά κατέβαλε τη Σοβιετική Ένωση (τον βασιλιά του νότου), αφαιρέθηκε το φιλοσοφικό «τείχος» του «σιδηρού παραπετάσματος», καθώς το Τείχος του Βερολίνου κατεδαφίζόταν.

Κατά την «ώρα» της κρίσεως του Βαλτάσαρ, όταν η γραφή είναι επί του τοίχου και οι εχθροί του εισέρχονται κρυφίως διά των φυλάκτων πυλών, το φιλοσοφικό «τείχος» του διαχωρισμού Εκκλησίας και κράτους καταργείται, ενώ το Ισλάμ του τρίτου Ουαί έχει εισέλθει κρυφίως διά του αφρουρήτου «τείχους» στα νότια σύνορα της ενδόξου γης.

Όταν η «Αίγυπτος», η οποία αντιπροσωπεύει τα Ηνωμένα Έθνη, κατακτηθεί και το φιλοσοφικό «τείχος της εθνικής κυριαρχίας» απομακρυνθεί, καθώς κάθε έθνος θα εξαναγκασθεί να αποδεχθεί την παγκόσμια κυβέρνηση που κατευθύνεται από την πόρνη της Τύρου, τότε θα επέλθει μια οικονομική κατάρρευση, η οποία θα επιφέρει τον στρατιωτικό νόμο και τον δεσποτισμό των εσχάτων ημερών. Κάτι ενδέχεται πράγματι να συμβεί σε έναν δρόμο που αποκαλείται «Wall Street».

«Αυτά ακριβώς τα μέσα, τα οποία τώρα επενδύονται τόσο φειδωλά στο έργο του Θεού και κατακρατούνται εγωιστικά, σε λίγο θα ριφθούν μαζί με όλα τα είδωλα στους ασπάλακες και στις νυχτερίδες. Το χρήμα σύντομα θα υποτιμηθεί στην αξία του πολύ αιφνιδίως, όταν η πραγματικότητα των αιωνίων σκηνών ανοιχθεί στις αισθήσεις του ανθρώπου.» Welfare Ministry, 266.

Συνεχίζουμε τη μελέτη μας για τον Βαλτάσαρ στο επόμενο άρθρο.

«Σήμερα, όπως και στις ημέρες του Ηλία, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ του λαού του Θεού που τηρεί τις εντολές Του και των προσκυνητών ψευδών θεών είναι σαφώς χαραγμένη. “Εως πότε χωλανετε μεταξύ δύο φρονημάτων;” ανέκραξε ο Ηλίας· “εάν ο Κύριος είναι ο Θεός, ακολουθείτε Αυτόν· εάν όμως ο Βάαλ, τότε ακολουθείτε αυτόν.” Α΄ Βασιλέων 18:21. Και το μήνυμα για σήμερα είναι: “Επεσεν, έπεσεν η Βαβυλών η μεγάλη... Εξέλθετε εξ αυτής, λαέ Μου, δια να μη γίνητε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής και δια να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής· διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τα αδικήματα αυτής.” Αποκάλυψις 18:2, 4, 5.»

«Δεν απέχει πολύ ο καιρός κατά τον οποίο η δοκιμασία θα έλθει επάνω σε κάθε ψυχή. Η τήρηση του ψευδούς σαββάτου θα επιβληθεί επάνω μας. Η σύγκρουση θα είναι μεταξύ των εντολών του Θεού και των εντολών των ανθρώπων. Εκείνοι που έχουν υποχωρήσει βήμα προς βήμα στις απαιτήσεις του κόσμου και έχουν συμμορφωθεί προς τα κοσμικά έθιμα, τότε θα υποταχθούν στις κατεστημένες εξουσίες, μάλλον παρά να υποβάλουν τους εαυτούς τους σε χλευασμό, ύβρη, απειλούμενη φυλάκιση και θάνατο. Εκείνον τον καιρό ο χρυσός θα χωριστεί από τη σκουριά. Η αληθινή ευσέβεια θα διακριθεί καθαρά από την επίφαση και το ψεύτικο στολίδι της. Πολλοί αστέρες, τους οποίους θαυμάσαμε για τη λαμπρότητά τους, τότε θα σβήσουν μέσα στο σκοτάδι. Εκείνοι που έχουν περιβληθεί τα στολίδια του αγιαστηρίου, αλλά δεν είναι ενδεδυμένοι με τη δικαιοσύνη του Χριστού, τότε θα εμφανιστούν μέσα στην αισχύνη της ίδιας τους της γυμνότητας». Prophets and Kings, 187, 188.